

Forfatter: Juel-Hansen, Erna

Titel: Udrag fra EN UNG DAMES HISTORIE

Citation: Juel-Hansen, Erna: "En ung Dames Historie", i Juel-Hansen, Erna: *En ung Dames Historie*, udg. af Lars Petersen , 1888, s. 21. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-juelh01val-shoot-idm139742594576768/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: En ung Dames Historie

Der var bedt Fadervor og lyst Velsignelse, og nu sad de nye Ægtefolk ved Siden af hinanden lige foran hende.

Så sang de igjen ved Orgelet „Det er så yndigt at følges ad“ i Galopadetempo. Etatsrådinden trak Vejret lettere, da de begyndte på den. Og så rejste de sig alle og kyssede og gratulerede med mange Tårer. Tanterne græd, så de fine Lonnmetørklæder var ganske våde.

Etatsrådinden holdt Olivia så længe omfavnet, at Papa måtte klappe hende på Skulderen og minde hende om, at Brudeparret skulde bort. Så slap hun Olivia, rakte Armene ud efter Pastoren og trykkede ham, trods Ornat og det hele, højtidelig til sit Bryst, idet hun hulkende anbefalede ham at være: „go—go—god mod hendes sta — — akkels Barn!“

Pastoren så' noget forbløffet ud og frigjorde sig en Smule hastig, bød sin stærkt forgrædte Hustru for Gud og Mennesker Arnen og gik alvorlig, fulgt af Tilskuernes Hvisken og Tisken, ned ad Kirkegulvet.

Det øvrige Selskab fordelte sig Par om Par. Tanterne byttede Mænd, så godt det lod sig gjøre. Margrethe blev puttet i Vognen til Etatsrådinden, da Fætteren blev opholdt hos Sangerne.

Mens de kjørte, spekulerede hun på, hvad Brudefolkene vel tog sig for på Hjemturen — om

han kyssede hende? om han sagde: min lille Kone, eller min søde Brud? — å, hun kunde føle, helt inde i Brystet, ja, dybt, dybt inde, hvordan det måtte være at blive sagt sådan til — — det måtte, vilde hun opleve — — og så fik hun da alt at vide! Hvad var det, de havde sunget — — „Fryd, som kunde dræbe, var den ej så sød, alt vil du erfare“ — — ja, vide, erfare, opleve, for det var Livet, alt andet var så kjedeligt, så kjedeligt — — å, hvor hun længtes efter rigtig at leve!

Men nu var de hjemme.

De skulde til Bords strax, såsnart Mama blot havde vasket Øjnene lidt, og Pastoren havde skiftet Ornatet og fået Brudgomskjolen på.

Det var en sen Middag, og de var alle forfærdelig sultne. Margrethe hørte én af Onklerne hviske til sin Sidemand, at bedre Appetitsnaps end en kirkelig Handling gaves der ikke — og det kunde mærkes.

Nu var der ikke et Menneske mere, som græd, Gudskelov! Den eneste, der holdt Tale, var Etatsråden, og han havde aldrig sin Force i det rørende. Han tog Sagen fra den gemytlige Side og udbragte Brudeparrets Skål med så mange Brandere og Vitses og lumske Hentydninger, at Mama endog måtte le med, skjønt hun var gruelig forarget. Men det var også det eneste Udslag at godt Humør under